

[Undervisningsministeren.]

trædes Radoraadet af 4 Medlemmer, valgt af Rigsdagen efter Reglerne i Grundlovens § 45. Det foreslaas i det foreliggende Forslag, at denne Bestemmelse ændres til, at Radoraadet tiltrædes af en Repræsentation for Rigsdagen, bestaaende af Medlemmer af denne og sammensat saaledes, at hvert af de i Folketingets Finansudvalg repræsenterede Partier vælger et Medlem; altsaa som Forholdene ligger i Øjeblikket, udvides Rigsdagens Repræsentation med et Medlem. Denne Valgmaade svarer til de Regler, der gælder for Rigsdagens Repræsentation i Det kongelige Teaters Tilsynsraad, og da disse Regler maa anses for mere rimelige end de hidtidig gældende, idet man sikrer Rigsdagen en mere fyldig og mere alsidig Repræsentation, skal jeg tillade mig at anbefale Forslaget til det høje Tings velvillige Behandling.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen har som Ordfører for Forslagsstillerne Ordet for at forelægge et anmeldt Lovforslag.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Gustav Pedersen): Jeg tillader mig for det høje Folketing at forelægge *Forslag til Lov om Forlængelse af Lov Nr. 145 af 30. Marts 1942 om midlertidig Fordeling og Regulering af Arbejde med senere Ændringer.*

Under den Forhandling, der for nogen Tid siden fandt Sted om Ændringer i Arbejdsloshedsloven, blev det antydet fra den højtærede Socialministers Side, at han ikke mente det nødvendigt at fremsætte et Forslag til Lov, der skulde forlænge Lov om Fordeling og Regulering af Arbejde, naar den udløber den 1. April d. A., og da der endnu ikke fra Ministerens Side er fremsat et saadant Lovforslag, maa vi gaa ud fra, at vi ikke kan vente Initiativ fra Regeringens Side paa dette Felt. Jeg regner med, at Aarsagen til, at Ministeren ikke finder det nødvendigt at forlænge denne Lov, er den, at der for Øjeblikket er relativt god Beskæftigelse her i Landet. Jeg gør dog opmærksom paa, at det ikke betyder, at der ikke er Brug for denne Lov videre frem. Det betyder selvsagt, at den ikke kommer til at virke i det Omfang, som tidligere har været Tilfældet, men det betyder ikke, at der ikke længere er Brug for den.

Forholdet er det, at den Form for Godtgørelse for tabt Arbejde, der finder Sted i Kraft af denne Lov, er af en anden Karakter end den Arbejdsloshedsunderstøt-

telse, der betales, naar det drejer sig om almindelig Arbejdsloshed. Den almindelige Arbejdsloshed er i Almindelighed foranlediget ved to Omstændigheder; for det første kan der være en Arbejder eller Funktionær, som man ikke anser for egnet til at være i den paagældende Virksomhed — det behøver ikke at være den paagældendes Skyld; og dernæst — og det er det mest almindelige — kan der være Arbejdere i en Virksomhed, som bliver overflødige, og som altsaa i kortere eller længere Tid maa opretholde Tilværelsen gennem Arbejdsloshedsunderstøttelse. Dér, hvor man har anvendt Lov om Regulering og Fordeling af Arbejde, drejer det sig om Virksomheder, som for en lidt kortere eller længere Tid er nødt til at køre paa nedsat Tid, paa den Maade at man enten maa arbejde færre Dage om Ugen eller i færre Timer, og hvor man er interesseret i at bevare Arbejdstaben for at have den klar, naar der igen kan arbejdes paa normal Drift. I saadanne Tilfælde er det ikke muligt at anvende Arbejdslosheds-kassernes Dagpenge, simpelt hen af den Grund, at Arbejdslosheds-kasserne ikke har Lov til at udbetale Arbejdsloshedsunderstøttelse for disse tabte Arbejdstimer eller Arbejdsdage.

Tidligere var det saadan, at Arbejderne selv tog Omkostningerne ved at fordele det nedsatte Kvantum Arbejde. Da Krigen kom og man havde Interesse i i videre Udstrækning at gennemføre saadanne Arbejdsdelingsordninger, overtog Staten, i første Omgang ved Hjælp af en særlig Skat, disse Forpligtelser, og senere har Udgifterne altsaa været afholdt uden denne Skat. Med den stærkt nedskaarne Købeevne, de fleste Lønarbejdere og Funktionærer for Øjeblikket har, vil det være umuligt for Arbejderne selv at klare Omkostningerne ved en nedskaaet Arbejdstid, hvad enten der er Tale om en Nedskæring af Timer eller en Nedskæring af Dage.

Det vil altsaa sige, at hvis man ikke kan videreføre Loven, maa de Virksomheder, der paa Grund af manglende Raastoffer eller manglende Varer er nødt til at skære Virksomheden ned, afskedige et Antal Arbejdere, der passer til Nedskæringen i deres Produktionskapacitet eller i deres Omsætning, og vi staar da i den Situation, at man for det første igen faar en Stigning i Arbejdslosheden, hvad vel ingen kan være tjent med. Men i og for sig er Kalamiteterne værre end den Stigning i Arbejdslosheden, der vil belaste Arbejdslosheds-kasserne ret føleligt: i mange Tilfælde vil der samtidig gaa en Del i Stykker